

prav »poredni« in »nemarljivi« učenci tisti, ki nimajo problemov z obvladovanjem učne vsebine. Govorec pod krinko strokovne avtoritete (tj. učitelja, ki obvladuje angleško slovnico) poslušalce (učence) vpenja v pokroviteljsko-hierarhični odnos, ki ga opredeljuje skozi subjektivni pogled oz. vrednotenje učencev na podlagi njihovega odnosa do predmeta. Z gornjo izjavo zato govorec pravzaprav apelira na čustva občinstva, kar bi lahko parafrazirali v: *če hočete, da vas bom (kot avtoriteta) imel za pridne* (ali celo: *če hočete ugajati*), *morate dobro poznati nepravilne glagole*. Tovrstno apeliranje je nesprejemljivo tako z vidika uspešnega doseganja učnih ciljev kot z etično-vzgojnega vidika. Vpliva pa tudi na motivacijo učencev. Cilj in namen usvajanja znanja namreč ni in ne bi smela biti »pridnost« (oz. ugajanje nadrejenemu), temveč dobro razumevanje in uporaba znanja, ki ju spodbuja odnos vzajemnega pripoznavanja kompetentnosti učitelja in učencev, ter pravica do participacije oz. aktivnega sooblikovanja pedagoškega procesa.

Toda zdi se, da *pathos* kot pomembno retorično sredstvo, s katerim je brez dvoma mogoče učinkovito spodbujati, v pedagoškem procesu vendarle potrebujemo. Ne glede na vrsto učne dejavnosti (ponavljanje, usvajanje novega znanja itd.) je jasno, da zgolj s pomočjo dokazov (*logosa*) vseh učencev ni mogoče uspešno motivirati, da bi pozorno prisluhli učitelju, kaj šele sprejeli njegovo stališče. Kot že rečeno, pedagoški diskurz je ena od oblik javnega prepričevanja in zanj veljajo povsem enake zakonitosti kot za ostale oblike. A kot smo prav tako že večkrat poudarili, pri tem je bistveno, da znamo prepoznati in ločevati med vlogo čustvenih ter racionalnih elementov v diskurzu, da jih v govoru okoliščinam ustrezno uporabljamo in da zlasti v pedagoškem diskurzu to prakso skušamo razvijati skupaj z učenci. Navedimo še primer ubeseditve, ki za predstavitev dokazov uporablja tudi *pathos*, a vanje (v njihovo veljavnost) ne posega:

(5')»Se spomnite besedila tiste zabavne pesmi, ki smo jo poslušali včeraj? Iz nje lahko izluščimo že znano pravilo o tem, da je glagol 'to go' nepravilni glagol.«

Razlaga o tem, da je »to go« nepravilen glagol, je vpeta v sklicevanje na pretekli dogodek, v okviru katerega so učenci obravnavali to konkretno vsebino (»že znano pravilo o tem, da je glagol 'to go' nepravilni glagol«). To znanje, za katerega učitelj predpostavlja, da naj bi ga učenci do neke mere obvladovali (»že znano pravilo«), z neposrednim nagovorom (»Se spomnite«) vpiše v kontekst podoživljanja prijetne skupinske izkušnje (»tiste zabavne pesmi, ki smo jo poslušali včeraj«). S takšno strategijo vzbujanja